

6437 Enefte Beh. af Forfl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 6438

stillede Endringsforslag. At Stillingen er meget vanskelig, fremgaar jo allerede deraf, at vi nu have forhandlet Finantsloven i 7 $\frac{1}{2}$ Maaned. Vi have faaet en midlertidig Bevillingslov paa 6 Uger, og denne udløber imorgen, og endnu ere vi ikke færdige med Finantslovens Behandling. Vanskelighederne ere end yderligere forøgede ved de Udtalelser, der ere fremkomne fra Regjeringen ved Finantslovens eneste Behandling og ogsaa ved en tidligere Behandling, hvor Conseilspresidenten ligefrem udtalte, at han enten maatte fordrø den midlertidige Bevillingslov forlænget paa en saadan Maade, som Regjeringen kunde bruge den, altsaa paa en Maade, som Folkethinget efter al Sandfynlighed ikke kunde gaa ind paa at indrømme, eller ogsaa, hvis dette ikke blev Tilfældet, maatte anse Regjeringen for berettiget til at udstede en provisorisk Finantslov. Disse Conseilspresidentens Udtalelser ved tidligere Behandlinger af Finantsloven var det jo, som for en Del førte til den Overenskomst af 80 Medlemmer i dette Thing, der blev stillet op som et Holværk mod den efter vor Mening ulovlige Foranstaltning, som Regjeringen stillede i Udigt. Men denne Overenskomst er jo nu opsagt fra vore tidligere Forbundnes Side, den bestaar ikke længere, og dersom derfor Konflikten skulde komme, vilde vor Stilling efter min Overbevisning blive yderligere vanskeligere, idet det saa kun blev det tidligere Flertal paa 53 a 54 Medlemmer, som blev dem, der vilde komme til at tage imod den. Derfor forekommer det mig, at det er det Rigtigste at gaa ind paa denne Overenskomst, som er sluttet i Fællesudvalget angaaende de Stridspunkter, som endnu stode tilbage, saa meget mere, som jeg ikke kan anse de Indrømmelser, der ere gjorte, og den Stilling, som er kommen tilstede angaaende Finantsloven, for at være absolut ugunstig for Folkethinget og særlig for det Parti, hvortil jeg hører. Det forekommer mig, at vi ikke fra denne Side kunne siges at have lidt noget Nederlag. Jeg kan idetmindste ikke se det. Følgerne af den Kampmaade, som vi have brugt, og den Stilling, vi have indtaget, ere, forekommer det mig, at Regjeringen er kommen dertil, at den har maattet love at indgive sin Dimission, og dette Løfte, som først er givet skriftligt, er idag blevet bekræftet af den høitærede Conseilspresident. Og dernæst forekommer det mig ogsaa, at overfor Landsthinget er Folkethingets Stilling i det Hele heller ikke præjudiceret paa en Maade, som kan være skadelig for dette Things Indflydelse. En Kjendsgjerning er det jo, at Landsthinget efter at

det havde faaet Finantsloven til Behandling, af Conseilspresidenten lod sig bringe til at opgive det Princip i Lønningsspørgsmaalet, som det tidligere, navnlig ifjor, havde opstillet som aldeles ufravigeligt, nemlig det, at Finantsloven ikke kunde bære saadanne Lønningsstillæg. Jeg antager det nu for aldeles afgjort, at Regjeringen har faaet Landsthinget til at foretage dette Skridt væsentlig af Frygt for ikke at kunne sætte Lønningsstillægene igjennem paa nogen anden Maade her i dette Thing. Regjeringen har altsaa faaet Landsthinget til at opgive dette Princip. Men med det Samme opstillede der et andet Princip, nemlig det, at alle Lønninger op til 8,000 Kr. skulde absolut have Tillæg. Derfra maatte der ikke vige; men ogsaa dette Princip har Landsthinget nu opgivet i Fællesudvalget og er gaaet ned til 4,000-Kr. Jeg synes altsaa, at med Hensyn til Lønningsspørgsmaalet have Regjeringen og Landsthinget maattet opgive begge de Principer, de have opstillet, og den Indrømmelse, vi have gjort, er kun den, at vi ere gaaede fra 1,600 Rd. op til 2,000 Rd. med Hensyn til Lønningsstillæget, hvilket jeg ikke kan se er nogen saa overordentlig stor Indrømmelse, navnlig ikke fra de Medlemmers Side af vort Parti som tidligere ikke have havt Noget imod at gaa op til 2,000 Rd. Fra min Side og fra deres Side, som nærmest i Realiteten, hvad dette Spørgsmaal angaar, ere enige med mig, er det naturligvis en noget større Indrømmelse; thi jeg synes, at det er for høit at gaa op med Lønningsstillæget, og det har jeg altid syntes. Men under den nuværende vanskelige Stilling tør jeg ikke paa dette Spørgsmaal, naar det ikke dreier sig om mere, tage mod en Konflikt, som efter min Mening maasse kan have temmelig farlige Følger. De øvrige Spørgsmaal, som vi have givet efter paa, forekommer det mig ere mindre væsentlige. Ganske vist er der gjort Indrømmelser navnlig med Hensyn til Tilskudet til Universitetet, men dog forekommer det mig, at det endnu mindre end ved Lønningsstillæget kan have saa stor Betydning, at man derpaa kan tage mod en Konflikt. Nu kan det vel fra ærede Medlemmers Side, som ikke kunne stemme for disse Endringsforslag, siges og er jo ogsaa gjort gjældende, at det ikke er rigtigt, hvad Formen angaar, at gaa ind paa disse Indrømmelser, og der er ganske vist Noget deri; thi det stemmer ikke med den Overenskomst, som er affluttet, og som gif ud paa, at det, hvorom man da enedes, var de sidste Indrømmelser, man vilde gjøre, og derfra skulde man ikke vige. Men jeg